

opusdei.org

Ens ha deixat Mn. Pere Pascual, un periodista molt estimat

Pere Pascual Piqué (1936-2024), sacerdot de l'Opus Dei, ha mort aquest dimecres 17 d'abril a Barcelona als 87 anys.

18/04/2024

Mn. Pere era natural de Barcelona. El periodisme va ser una de les seves vocacions que va exercir amb intensitat en diverses redaccions, especialment a *El Correo Catalán* on

va coincidir amb periodistes que avui formen part de la història del periodisme a Catalunya. La seva altra vocació va ser la resposta a una crida de Déu a viure la seva fe cristiana amb la mateixa intensitat que el periodisme. Es va doctorar en teologia a la Universitat de Navarra i el 1982 va ser ordenat sacerdot a València per Joan Pau II. Era un dels tres primers preveres agregats de l'Opus Dei.

En tots aquests anys, ha exercit la tasca apostòlica a Catalunya, especialment a l'oratori de Bonaigua, i també a Andorra, col·laborant en moltes de les activitats de l'Associació d'Amics del Camí de Pallerols a Andorra. Fins al final de la seva vida va predicar diàriament plàtiques, exercicis espirituals i va atendre espiritualment persones de totes condicions a Barcelona i als pobles dels Pirineus.

Des de Tarragona, Antoni Coll, periodista i escriptor, en conèixer la notícia ens fa arribar unes paraules entranyables que compartim. Tots dos, al llarg de la seva vida, van coincidir en molts afanys professionals i personals com es reflecteix en aquesta breu semblança.

Un periodista apreciat

Des d'ara, Mn. Pere Pascual Piqué comença l'etapa definitiva de la seva vida, l'eterna, que d'alguna manera va arrencar amb el naixement el 1936. La seva mort, per als qui el vam conèixer i apreciem, resulta una emoció molt forta.

Penso en milers de persones que n'han rebut atenció espiritual durant els 42 anys de sacerdocí, però també en tants periodistes que van treballar amb ell o el van tenir per col·lega en 25 anys de professió en diversos

mitjans: *El Correo Catalán*, *Europa Press* i *Mundo Diario*.

Tot i que vaig treballar *El Correo Catalán*, ell ja se n'havia anat quan jo vaig arribar. La coincidència laboral que vam tenir va ser només durant unes setmanes durant les primeres eleccions catalanes del 1980, que va guanyar Jordi Pujol, quan em va convidar a formar part dels assessors de premsa contractats pel candidat Anton Cañellas, de *Centristes de Catalunya*. Vam formar trio amb Toni Torvá, que va mantenir amb ell una profunda amistat fins als darrers dies.

Aleshores, Pere Pascual ja era molt conegut i respectat en els ambients periodístics i polítics per haver estat membre fundador del *Grup Democràtic de Periodistes*, del qual van formar part noms il·lustres com Faulí, Cadena, Contreras, Madrilejos, Pernau i altres. Eren de tots els colors

polítics amb un predomini clar de l'esquerra. Amb alguns també va coincidir en la protesta antifranquista de la Caputxinada.

El seu caràcter, optimista, alegre i obert a tothom, feia del tracte amb ell una delícia en qualsevol circumstància. Va viure aquell temps periodístic en què les redaccions eren sorolloses pel tecleig de les màquines d'escriure i teletips, i on es parlava molt més que ara, sempre al bell mig de la boirina del fum dels fumadors.

Per a molts va ser una veritable sorpresa que Pere Pascual —que no només era llavors laic, sinó que era com la seva definició personal— fos ordenat sacerdot. Va ser el 1982, quan va formar part del grup dels tres primers agregats de l'Opus Dei cridats al ministeri sacerdotal. L'ordenació va anar a càrrec del

Papa Joan Pau II durant la visita a València.

Recordo la seva Primera Missa a l'església de Montalegre. L'església estava plena i darrere dels últims bancs, drets, hi eren els seus amics periodistes. Sense necessitat de gaire perspiciàcia es notava que l'església no era un hàbit natural per a la majoria, però ningú no va voler faltar en un moment tan especial per al seu col·lega. Tot just travessada la porta de sortida del temple, sobre les escales, els va demanar una cigarreta.

A la seva època de *El Correo Catalán* del que va ser redactor en cap de local, signava una columna amb les seves inicials, P.P.P. No hi havia signatura més breu en el periodisme de Catalunya, i així ens referíem a ell sovint. En complir 80 anys, els seus antics companys li van rendir un

homenatge en signe d'estima
permanent.

Els periodistes tenim ara P.P.P. al Cel,
un ambaixador que parlarà bé de
nosaltres.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/mn-pere-
pascual-un-periodista-molt-estimat/](https://opusdei.org/ca-es/article/mn-pere-pascual-un-periodista-molt-estimat/)
(26/03/2026)